

- A Tử! Cô nương nói phải đó. Tại hạ phải đoạt lại mới được. Nói xong gã rảo bước tiến lại gần Triết La Tinh.

Triết La Tinh ngẩng đầu lên, hai mắt loang loáng nhìn Du Thản Chi.

Du Thản Chi không khỏi run sợ, gã dơ tay ra trở vào cuốn Dịch Cân Kinh trong tay

Triết La Tinh nói:

- Cuống sách này không thể cho đại sư được. Đại sư hãy trả lại cho tại hạ.

Triết La Tinh nói:

- Vậy thì thí chủ lấy về.

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯỜI SÁU

CHƯA THOÁT HỒ TĂNG LẠI GẶP MINH VƯƠNG

Ngờ đâu Du Thản Chi vừa thò tay ra thì Triết La Tinh lại rút tay về khiến cho tay gã chụp vào quăng không. Đồng thời Triết La Tinh vươn tay trái phóng chưởng đánh vào sau lưng Du Thản Chi một cách đột ngột.

Du Thản Chi bị đánh bất ngờ không kịp đề phòng. Đến khi lưng gã bị trúng chưởng của Triết La Tinh rồi, gã cảm thấy khí huyết chạy ngược lên, người gã không tự chủ được, trượt chân đi một cái lướt bên mình Triết La Tinh và băng ra xa đến sáu bảy thước mới dừng lại được.

A Tử nghe tiếng người trúng chưởng trượt chân băng đi. Nàng yên chí là địch nhân bị Vương Tinh Thiên đánh cho phải lùi lại nên vỗ tay cười nói:

- Vương công tử! Thủ pháp công tử thật là tuyệt diệu!

Du Thản Chi tự hồi về chuyện mình đã thò tay ra, gã nghĩ thâm:

- Nội lực trong tay mình tưởng rằng đã khá, ngờ đâu Triết La Tinh vừa ra tay, mình đã trúng đòn trượt đi.

Rồi gã không tin tưởng ở tài nghệ mình nữa.

Thực ra hiện giờ nội công của Du Thản Chi chẳng kém gì Triết La Tinh, nhưng cách biến hoá chiêu thức cùng liêu địch đâu bằng được Triết La Tinh, nên gã không cướp lại được quyển kinh, lại bị Triết La Tinh đánh trúng một chưởng "Thông Tý Công".

Du Thản Chi thở hồng hộc, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Triết La Tinh đang ngó A Tử bằng ánh mắt kỳ dị. Gã chỉ sợ Triết La Tinh nói toạc ra mình bị chưởng đánh ngã lăn đi mấy vòng thì sẽ khiến cho nàng phải thất vọng. Vì thế gã xua tay loạn lên ra hiệu cho Triết La Tinh đừng lên tiếng và chạy vội đến trước mặt hấn lớn tiếng đáp:

- Phải rồi! Một khi tại hạ đã ra tay thì đối phương còn trả đòn thế nào được?

Triết La Tinh kinh ngạc đến há hốc mồm ra không ngậm lại được nữa. Du Thản Chi lại chấp tay xá dài ra hiệu cho lão đừng nói gì.

A Tử lại hỏi:

- Những cái gì của công tử đã cướp lại được chưa?

Du Thản Chi vội đáp:

- Dĩ nhiên là cướp lại rồi.

Triết La Tinh nghe câu trả lời của Du Thản Chi liền dơ cuốn Dịch Cân Kinh trong tay lên ngạc nhiên, lắp bắp:

- Người...

Du Thản Chi muốn quì ngay xuống để lạy lão đừng nói nữa. Gã vội lớn tiếng dặn:

- A Tử! Tại hạ còn đi đuổi hấn. Cô nương chờ ở đây đừng đi đâu!

Gã vừa nói vừa chạy đi ra xa mấy trượng rồi quay lại vẫy Triết La Tinh.

Triết La Tinh chẳng hiểu ra sao, nhưng lão cũng chạy lại. Không nhịn được, lão hỏi ngay:

- Người làm trò quỷ gì vậy?

Du Thản Chi nhăn nhó cười nói:

- Đại sư đòi cái đó đã lấy được rồi, lại đánh tại hạ một chưởng, dù ngoài miệng đại sư có nhường một chút hư danh cho tại hạ thì đã sao?

Triết La Tinh quay lại nhìn A Tử nở một nụ cười bí mật rồi nói:

- Ta hiểu rồi! Người muốn cho vị cô nương kia tưởng là người đã thắng ta chứ gì?

Du Thản Chi vội đáp:

- Đúng thế! Nếu đại sư vui lòng thành toàn cho thì tại hạ cảm ơn vô cùng.

Triết La Tinh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Người muốn thế cũng được, nhưng phải đưa ta đi tìm sư đệ Ba La Tinh.

Du Thản Chi cả kinh nói:

- Ba La Tinh ở tận chùa Thiếu Lâm, tại hạ đưa đại sư đến đó thế nào được?

Triết La Tinh nói:

- Người biết chỗ y ở, nên ta cần nhờ người dẫn tới đó. Vả chùa Thiếu Lâm rộng lớn là thế, nếu người không chịu dẫn đường thì ta kiếm y thế nào được?

Du Thản Chi xua tay lia lịa nói:

- Không được! Không được! Tại hạ không đi chùa Thiếu Lâm được đâu.

Triết La Tinh vươn năm ngón tay ra như móc câu, chụp xuống vai Du Thản Chi nắm chặt lấy.

Giả tử Du Thản Chi chưa ra tay mà bây giờ mới bị Triết La Tinh nắm lấy vai thì nhất định hấn ra sức cự quật rồi phản kích thì chẳng những có thể tránh thoát được mà có khi đối phương còn bị ăn đòn. Nhưng vừa rồi gã vừa mới bị đánh một đòn đã mất hết tự tin, nên gã không cự quật mà cũng không dám kêu lên vì sợ A Tử nghe tiếng, chỉ khẽ van vãn:

- Xin đại sư buông tay!

Triết La Tinh đã kiềm chế được đối phương thì khi nào chịu rời tay, lão còn xiết chặt hơn là khác. Ngờ đâu nội lực Du Thản Chi tự nhiên có phản ứng hất ngược trở lại, xuýt nữa rời tay ra.

Triết La Tinh giật mình nhìn chằm chặp Du Thản Chi thì thấy gã cũng tỏ vẻ kinh hãi vô cùng.

Lão là một tay rất giảo quyệt, đã nhận thấy có điều gì khác lạ, liền hạ giọng xuống nói thật khẽ:

- Muốn ta buông tay cũng chẳng khó gì, chỉ cần người dẫn ta đi gặp Ba La Tinh.

Du Thản Chi nhăn nhó cười đáp:

- Thế cũng được! Nhưng đại sư phải nhận một điều kiện với tại hạ.

Triết La Tinh hỏi:

- Điều kiện gì?

Du Thản Chi đáp:

- Đại sư chớ nói hớ ra cho A Tử hay là tại hạ không biết võ công!

Triết La Tinh lại càng kinh ngạc hỏi:

- Người không biết võ công thật ư?

Du Thản Chi lại nói:

- Bây giờ đại sư giả vờ chịu thua tại hạ và tự nguyện đi theo tại hạ tới chùa Thiếu Lâm. Đại sư chịu điều kiện này thì đừng nói muốn tại hạ đưa đến gặp Ba La Tinh mà có bảo tại hạ làm trâu ngựa tại hạ cũng rất vui lòng.

Triết La Tinh nghe đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Được rồi! Ta ưng chịu điều kiện của người. Rồi lập tức buông tay ra.

Du Thản Chi gọi to lên:

- A Tử! Tại hạ đuổi kịp Triết La Tinh rồi!

A Tử biết đâu được những điều ngoặc ngoéo bên trong. Nàng yên trí võ công Du Thản Chi rất cao cường thì việc bắt được Triết La Tinh là chuyện tất nhiên. Nàng đứng đàng xa hỏi:

- Thế còn hai con rắn cuộn đuôi lại cho người ngồi đâu rồi?

Du Thản Chi đáp:

- Đôi rắn đó còn đây. Đại sư bằng lòng nhường nó cho cô nương rồi!

Gã vừa nói vừa ra hiệu cho Triết La Tinh ưng thuận điều đó. Triết La Tinh gật đầu.

Du Thản Chi gượng cười nói:

- Vị đại sư Triết La Tinh đây thật là biết điều. Đại sư thấy không đánh nổi tại hạ, liền nhất nhất ưng chịu theo lời tại hạ ngay.

A Tử nói:

- Thế thì tuyệt diệu! Công tử lại đây bồng ta để lên đuôi rắn.

Du Thản Chi lại giơ tay ra hiệu cho Triết La Tinh.

Triết La Tinh chúm môi huýt lên hai tiếng sáo. Hai con rắn liền cuộn đuôi lại kề sát bên nhau.

Du Thản Chi liền ẵm A Tử để ngồi lên đuôi rắn.

A Tử ngồi trên đuôi rắn thích quá, bật lên một tràng cười rất vui vẻ.

Du Thản Chi thấy nàng cao hứng cũng mừng thầm là biện pháp giải quyết của mình tuyệt diệu. Tuy nhiên cách lừa gạt này chỉ tạm thời làm cho A Tử được vui lòng, nhưng từ đây đến chùa Thiếu Lâm đường xá xa xôi, gã lại lo dọc đường không biết còn xảy ra chuyện gì rắc rối nữa không?

A Tử cười hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Du Thản Chi vội đáp:

- Lên chùa Thiếu Lâm! Cô nương có thích không?

A Tử tuy chẳng biết sợ trời sợ đất là gì, nhưng chùa Thiếu Lâm được các phái võ coi như núi Thái Sơn, như sao Bắc Đẩu. Hơn nữa đó còn là nơi cửa Phật đất Thánh, nàng không khỏi xao xuyến trong lòng, liền hỏi:

- Lên chùa Thiếu Lâm làm chi?

Du Thủ Chi đáp:

- Triết La Tinh đại sư đây nói là có một vị sư đệ bị giam lỏng tại đó, đại sư yêu cầu tại hạ đến cứu giúp.

A Tử nhú cặp lông mày hỏi:

- Đến chùa Thiếu Lâm cứu người, công tử có nắm chắc thành công được không?

Du Thủ Chi đáp:

- Dĩ nhiên là phải được.

A Tử khoái chí nói:

- Vậy thì đi! Nhưng làm thế nào huy động được hai con rắn này?

Triết La Tinh liền huýt lên hai tiếng còi. Đôi rắn nhanh nhẹn trườn mình đi về phía trước.

A Tử ngồi trên đuôi rắn rất bình yên, nàng thích quá cười không ngớt miệng. Nàng vốn người thông minh, mới hai ba hôm nàng đã học được cách điều khiển cho rắn tiến lên, lùi xuống, hoặc dừng bước, không cần Triết La Tinh chỉ huy nữa.

Du Thủ Chi thấy A Tử vui thích, gã cũng hớn hở trong lòng.

Mấy hôm sau gã nghĩ mãi không tìm ra cách nào trốn thoát khỏi Triết La Tinh, nhất là bỏ A Tử để chạy một mình, thì chàng không dám.

Lão Triết La Tinh cũng cực kỳ giáo quyết, lão biết chỉ cần giữ A Tử là Du Thủ Chi không dám bỏ đi.

Bọn ba người này tuy đi toàn đường núi hẻo lánh nhưng không khỏi thỉnh thoảng lại gặp người qua đường. Trong ba người này thì một người là hán tử mặt mày sứt sẹo coi gớm ghiếc, một nhà sư người Hồ gầy như que củi, và một cô gái tuy nhan sắc xinh đẹp nhưng hai mặt đùi mù lại ngồi trên đuôi rắn. Thật là một cảnh tượng kỳ quái khiến người ta phải để ý. Kẻ nhát gan vừa trông thấy liền quay đầu chạy tuốt. Người lớn mặt cũng chỉ đứng đằng xa mà nhìn.

A Tử đã mấy phen bảo Du Thủ Chi dẫn đường để đuổi rắn vào thành, nhưng gã chỉ tìm cách chống chế cho xuôi chuyện. Giả tử là người khác thì A Tử bực mình một lần là đuổi rắn bỏ đi xa ngay, nhưng đối với chàng Vương Tinh Thiên bảnh trai trong trí tưởng tượng mà lòng nàng đã chớm nở mối tình, nên chỉ vung vàng chứ không muốn bỏ đi.

Đi được bảy tám ngày liền, không gặp chuyện gì xảy ra. A Tử ngồi trên đuôi rắn đã thấy ngán rồi. Có lúc nàng bước xuống sánh vai đi bộ với Du Thủ Chi.

Một ngày kia vào lúc hoàng hôn, Du Thủ Chi cùng A Tử đang sánh vai đi trước. Triết La Tinh cùng đôi rấn theo sau.

Du Thủ Chi đã mấy lần ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Triết La Tinh đi cách chừng hai trượng, gã muốn kéo A Tử trốn chạy, nhưng chỉ sợ không thoát rồi Triết La Tinh trở mặt nói toạc sự thực ra thì hỏng bét. Trong lòng gã do dự không quyết, gã thấp thỏm nhìn lại phía sau luôn, thậm chí phía trước mặt có người đi tới, gã vẫn không biết.

A Tử nghe thấy có tiếng khác lạ liền dừng bước lại nói:

- Vương công tử! Phía trước có người đi tới.

Du Thủ Chi vội ngẩng đầu nhìn ra thì thấy người này mặc áo nhà sư sắc tro, cặp mắt sáng quắc, tướng mạo trang nghiêm, trên môi lộ một nụ cười trông cách đi rất khoan thai, mà thực ra cước bộ cực kỳ mau lẹ, chớp mắt nhà sư đã lướt qua.

A Tử mấy hôm liền chưa nghe thấy tiếng chân người, lão Triết La Tinh đi bên lại lầm lì hỏi chẳng buồn đáp. Nàng đang buồn bực nên nghe thấy có người lướt qua mặt liền hỏi:

- Vương công tử! Ai vậy?

Du Thủ Chi vội đáp:

- Đây là một vị cao tăng.

A Tử đang cúi sấn, "hừ" một tiếng rồi nói:

- Thầy chùa phải không? Công tử biết thế nào là cao tăng?

Du Thủ Chi nhìn về phía sau thấy nhà sư cũng xoay mình lại.

Nhà sư này tướng mạo đường đường, cặp mắt trong sáng như hai hạt minh châu, khiến người vừa trông thấy đã sinh lòng kính trọng và có ý muốn thân cận.

Gã vội đáp:

- A Tử! Đúng là một vị cao tăng!

A Tử vừa cười vừa nói bằng một giọng rất khinh người:

- Công tử bảo hấn đứng lại để ta hỏi hấn xem có đúng là cao tăng hay cũng phường thầy chùa chỉ biết uống rượu ăn thịt.

Du Thủ Chi cả kinh vội nói:

- A Tử! Vị đại sư này tướng mạo trang nghiêm mà sao cô nương lại buông lời dõn cợt?

A Tử la lên:

- Trời ơi! Đại hòa thượng! Đại hòa thượng đã nghe thấy ta nói gì chưa? Đại hòa thượng có phải từ chùa Thiếu Lâm đến đây không?

Du Thủ Chi ngấm ngấm kinh hãi, nhưng không ngăn lại kịp. Gã thấy hòa thượng đứng dừng lại, vẻ mặt nghiêm trọng.

Triết La Tinh nghe tiếng liền tiến lại gần, lão đưa mắt nhìn vị hòa thượng rồi đột nhiên thất sắc hỏi:

- Đại luân Minh vương giá lâm Trung Thổ có việc chi?

Đại luân Minh vương Cưu Ma Trí nghe thanh âm cũng đã biết người, lão cười đáp:

- Triết La Tinh Phật huynh sao không ở lại Thiên Trúc tu hành, mà qua nước Đại Tống có việc chi?

Du Thản Chi thấy Triết La Tinh lộ vẻ khẩn trương lại kêu hòa thượng này bằng Đại luân Minh vương thì nghĩ ngay nhà sư mới đến này tất có lai lịch rất lớn. Gã toan nhân cơ hội hai nhà sư nói chuyện với nhau, dắt A Tử để chạy thoát thân.

Bỗng nghe A Tử hỏi:

- Đại hòa thượng! Pháp danh đại hòa thượng là Đại luân Minh Vương ư?

Cưu Ma Trí thấy chung vẫn chưa quay lại, hết nhìn Triết La Tinh lại ngó qua A Tử một lần, rồi cặp mắt đăm đăm nhìn Du Thản Chi.

Du Thản Chi thấy Cưu Ma Trí nhìn mình hau háu mà phát sợ đến luống cuống chân tay.

Cưu Ma Trí chấp hai tay hỏi:

- Quý tính đại danh thí chủ là gì?

Nguyên Cưu Ma Trí thoáng nhìn đã thấy mắt Du Thản Chi ẩn hiện những tia sáng kỳ dị. Lão biết ngay gã có công lực tinh thâm, thật là một dị nhân lão chưa từng thấy bao giờ, có điều mặt mũi gã cực kỳ xấu xa, nên lão tò mò hỏi vậy. Lúc lão chấp hai tay gã vận nội lực ngấm ngấm phóng ra.

Công lực Du Thản Chi rất thâm hậu, gã bị nội lực của Cưu Ma Trí tập kích vào người tuyệt không biết chi hết. Gã giật mình đáp:

- Tại hạ... là...

Gã nhìn thấy đối phương cặp mắt sáng ngời tựa hồ nhìn thấu tâm can mình nên không dám xưng cái tên giả là Vương Tinh Thiên ra.

Cưu Ma Trí hỏi ngay:

- Chắc thí chủ có chỗ khó nói, không muốn xưng tên họ thật của mình ra có phải thế không?

Du Thản Chi đáp:

- Có thể như vậy.

A Tử thấy lão Đại luân Minh vương không thềm đếm xỉa đến mình lại hỏi không trả lời, nàng đang tức giận, bây giờ nàng nghe lão hỏi đến Du Thản Chi thì trong lòng lại rất khoan khoái và cho là Vương Tinh Thiên tương mạo phi phạm, khí vũ oai nghiêm, nên lão hòa thượng này phải hoang mang đến nỗi không nghe thấy câu hỏi của mình nữa.

A Tử thấy Du Thản Chi không chịu nói rõ họ tên mình, liền lớn tiếng đồng dục đáp:

- Đại hòa thượng! Vị này là chưởng môn phái Cực Lạc bên Tây Vực tên gọi Vương Tinh Thiên công tử. Đại hòa thượng kiến thức hẹp hòi nên chưa nghe biết tiếng công tử đó thôi!

Cưu Ma Trí sinh lòng nghi hoặc. Tuy lão ở nước Thổ Phồn, nhưng các môn phái võ lâm khắp thiên hạ lão đều thuộc hết. Trước kia lão đã giao du với Mộ Dung tiên sinh bàn luận võ học cùng nhau rất tương đắc. Mộ Dung tiên sinh là một kỳ nhân đệ nhất thiên hạ, tiên sinh đã đề cập đến võ công hết các môn phái mà không thấy nói đến phái Cực Lạc bao giờ. Hiện nay gã hán tử này tuy mặt mũi xấu xa, nhưng võ công quả nhiên phi thường, lão ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi tiếp:

- Phái Cực Lạc ư?

A Tử cười đáp:

- Ta đã bảo hòa thượng kiến thức hẹp hòi thì biết sao được. Phái Cực Lạc là một môn phái do Đạt Ma lão Tổ dựng ra. Nếu người ở chùa Thiếu Lâm đến đây thì quay trở lại mau báo tin có chương môn nhân phái Cực Lạc là Vương Tinh Thiên đi cùng chương môn phái Tinh Tú là Đoàn A Tử sắp lên thăm chùa và bảo các nhà sư chùa Thiếu Lâm đợi ở chân núi Thiếu Thất để nghinh tiếp.

Từ khi A Tử bị đui mắt, nàng sống bên Du Thản Chi trong vòng ảo tưởng. Nàng nhận cái ảo tưởng đó là cuộc sống hiện tại, nên miệng nàng thốt ra những lời tựa kẻ điên khùng. Cưu Ma Trí là người lịch duyệt lại kiến thức uyên bác, lão nghe A Tử nói vậy, ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Nữ thí chủ! Vị chương môn phái Tinh Tú Đoàn A Tử hiện giờ ở đâu?

A Tử cười khanh khách đáp:

- Chính là ta ở ngay trước mặt hòa thượng mà hòa thượng không trông thấy ư? Cưu Ma Trí lại càng nghi hoặc hỏi:

- Té ra nữ thí chủ là chương môn nhân phái Tinh Tú? Thế còn Đinh Xuân Thu...

A Tử ngắt lời:

- Để ta nói cho hòa thượng nghe: Ta bảo hòa thượng kiến thức nông cạn thì biết đâu được những biến chuyển trong võ lâm. Đinh Xuân Thu lớn mật dám động thủ cùng ta đây và Vương công tử, nên đã bị truất ngôi chương môn phái Tinh Tú rồi!

Cưu Ma Trí gật đầu nói:

- à ra thế đấy! Vậy võ công Vương công tử đây quả là phi thường.

A Tử đem chuyện Du Thản Chi đánh bại Đinh Xuân Thu ra nói lại kèm thêm cả mình vào nữa, nhưng Cưu Ma Trí thoáng trông đã biết ngay võ công A Tử rất tầm thường. Nếu có người đánh bại được Tinh Tú lão quái thì người đó phải là chương môn phái Cực Lạc, nên lão mới hỏi vậy để thử xem khẩu khí đối phương ra sao?

A Tử đặc ý đáp:

- Dĩ nhiên là thế, Hoà thượng có trông thấy một vị Hồ tăng là Triết La Tinh đó không? Y từ bên Tây Trúc sang, cuội rắn mà đi, nhưng Vương công tử chỉ đánh một đòn là hạ ngay được nên phải chịu để cho chúng ta sai khiến.

Cưu Ma Trí cười ruồi đáp:

- Triết La Tinh Phật huynh là một vị cao tăng bên Thiên Trúc mà sao võ công lại tầm thường thế?

Triết La Tinh nghe lời lẽ Cưu Ma Trí có vẻ mặt sát mình thì cảm tức muốn phát điên. Nguyên Triết La Tinh nóng lòng kiếm sư đệ phải cần người đưa đường, lại biết Du Thản Chi đã gặp Ba La Tinh, nên cam chịu tiếng thất bại để gã đưa đi. Không ngờ A Tử lại lấy chuyện giả làm thật để phô trương với người ngoài. Giả tử ở chỗ khác thì lão còn nhìn được, nhưng lần này nàng lại nói cho Cưu Ma Trí nghe, làm lão tức quá.

Cưu Ma Trí là Đại luân Minh vương nước Thổ Phồn, một nước láng giềng nước Thiên Trúc. Hai nước này cùng thờ Phật pháp, những vị cao tăng thường qua lại giao thiệp với nhau. Nếu lão để mắt ở Trung Nguyên lời đồn đại về đến Tây Trúc thì còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa?

Triết La Tinh cười lạt hỏi:

- Ta mới đánh một chiêu đã bị hạ dưới tay Vương công tử ư?

A Tử đáp:

- Một chiêu hay hai chiêu cũng thế. Liệu người có chống nổi ba chiêu không?

Du Thản Chi sợ quá toát mồ hôi ra, vội gạt đi:

- A Tử! Cô nương không nên nói nữa!

A Tử nói:

- Không được! Lão Hồ tăng này phản phúc bất thường. Công tử hãy cho lão một bài học nữa đi!

Du Thản Chi càu nhàu không thành tiếng:

- Cái gì mà cho bài học?

A Tử chưa nghe rõ thì Triết La Tinh đã cười lạt nói:

- Tiểu cô nương ơi! Thôi đừng mơ mộng nữa. Y động thủ với ta mới một chiêu đã bị ngã ngay, nhưng sợ cô nương biết nên năn nỉ ta nói trá là ta đã bị thua về tay hắn. Làm gì mà y cho ta một bài học được?

Du Thản Chi nghe Triết La Tinh nói rõ sự tình thì sợ run lên, gã lảm bảm:

- Hông rồi! Hông rồi!

Hai chân gã nhũn ra, ngồi phệt ngay xuống đất.

A Tử bĩu môi hỏi:

- Người ngủ mơ giữa ban ngày ư? Người nói cái gì một chiêu đánh ngã Vương công tử? Tại sao công tử phải năn nỉ người bung bít?

Cưu Ma Trí nghe Triết La Tinh nói vậy vẫn không tin, cảnh cáo:

- Phật huynh! Người tu hành không được nói dối!

Triết La Tinh cười nhạt:

- Để bản tăng bắt gã cho Minh Vương coi rồi sẽ biết là thực hay giả.

A Tử tức giận lên tiếng:

- Vương công tử! Thành Hồ tăng này vô lễ thế! Công tử phải cho hắn ném mùi đau khổ mới được.

Du Thản Chi chẳng còn hồn vía nào nữa, gã không biết trả lời A Tử ra sao. Gã biết rằng bây giờ tuy A Tử chưa tin lời Triết La Tinh nhưng lão đã bắt mình rồi thì không tin cũng không được. Gã hối hận mấy bữa nay đã đổi nàng để bây giờ không còn cách nào bung bít được nữa. Gã ngồi phệt xuống đất thộn mặt ra. Triết La Tinh đã đến trước mặt mà gã vẫn không hay.

Cưu Ma Trí thấy Triết La Tinh sắp ra tay liền bước lại gần nói:

- Khoan đã! Vương thí chủ đây võ công cực cao. Chẳng lẽ Phật huynh không nhìn thấy hay sao?

Triết La Tinh dĩ nhiên đã nhận thấy rồi. Nhưng sự thực mới đây lão vừa đánh một chiêu "Thông tý Công" mà Du Thản Chi đã bị ngã lăn ra, nên cười nhạt đáp:

- Võ công gã tuy cao thiệt, nhưng còn kém bản đạo xa lắm.

Cưu Ma Trí toan bảo:

- "Chưa chắc", nhưng chưa thốt ra lời nào. Lão nghĩ lại rồi không nói nữa, lặng lẽ lùi lại phía sau.

Triết La Tinh lại quát lên giục Du Thản Chi:

- Đứng dậy cùng ta động thủ đi!

Du Thản Chi chỉ gục đầu xuống ngồi yên, run lên bần bật. A Tử lại lên tiếng quát:

- Vương công tử bất tất phải đứng lên, chàng cứ ngồi như vậy cũng đủ hạ người rồi! Triết La Tinh cười lạt một tiếng, đột nhiên vung tay ra chụp xuống vai Du Thản Chi. Năm ngón tay lão như móc câu đâm mạnh vào da thịt đối phương. Du Thản Chi công lực rất thâm hậu. Chàng chả biết đau đớn là gì cả!

Triết La Tinh rung tay một cái đã nhắc người Du Thản Chi giơ bổng lên.

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯỜI BẢY

TRIẾT LA TINH BỊ PHỒNG DỊCH CÂN KINH

Du Thản Chi vội la lên:

- Đại sư buông ta ra! Đại sư buông tay ra!